

VÁCLAV KLAUS

Kriticky
o současném
Německu

ALEŠ VALENTA

K současné
politické krizi
v Německu

KAM SMĚŘUJE NĚMECKO?

Klíčem k pochopení německé politiky je její konsensuální charakter, podmíněný permanentním úsilím o překonávání dědictví nacionálního socialismu. Od 70. let však princip konsensu, na který jsou Němci patřičně hrdí a jenž přinesl v minulosti zemi záviděníhodnou stabilitu, začal degenerovat v úzce vymezený názorový koridor a „boj proti pravici“. V éře Merkelové dosáhl tento vývoj stavu, v němž je omezována politická soutěž a ohrožena podstata německé demokracie.

Kriticky o současném Německu*

Václav Klaus

Německo bylo vždy a je i teď pro českou zemi, pro český národ, pro český stát osudovým tématem. V dnešním falešném, protože politicky korektním světě, v dnešní Německem domínované Evropě je to ode mne zdánlivě nepatřičný výrok. Proč by Německo mělo být osudovým tématem? Poučené a své vysoce problematické minulosti zbavené Německo je přece vzorem pro celou Evropu, a tedy i pro nás.

Nemyslím si to. Po dobu celé naší historie bylo Německo naším nejvýznamnějším sousedem (v dobrém i zlém) a v současnosti – v éře oslabování národních států Evropskou unií – to platí o to silněji. Německo je v dnešní Evropě určující silou, chce se mi dodat – opět. Tentokrátě nikoli díky své vojenské síle, ale díky své velikosti (na evropské poměry), díky své ekonomické síle, díky své „nátuře“, díky své cílevědomosti a ambicióznosti. I díky své vnitřní poslušnosti.

Německo je dnes v Evropě hegemonelem (ač si to Francouzi pořád nechtějí přiznat), ale – naprosto nově – je i naším spojencem. Já bych pro upřesnění však řekl: formálním spojencem. Ani členství v EU, ani v NATO (které nemá jasný cíl a smysl) totiž ani nezaručuje, ani nevyžaduje autentické spojení. Členství v obou těchto organizacích neznamená rezignaci na vlastní ná-

* Předmluva ke knize Aleše Valenty „Německo: mýtus a realita“. Publikováno v deníku MF Dnes, 15. září 2019.

rodní zájmy. Ty mělo a má Německo od našich dosti odlišné, často konkurenční a protichůdné. A umí je prosazovat.

Německo špatně chápeme, protože mu nerozumíme. Kniha Aleše Valenty *Německo: mýtus a realita* je prvním velkým českým příspěvkem k otevřenému a kritickému pohledu na dnešní Německo, zejména na jeho velmi specifický poválečný vývoj. Nejdříve v něm proběhla pomalá, povrchní a nedůsledná denacifikace, potom nastala – dlouho nedoceňovaná – neomarxistická skoro-revoluce Frankfurtské školy. Právě ta připravila klíčový okamžik – využití nacistické minulosti jako odrazového můstku k transformaci viníka v učitele, v kazatele a ve vzor nás všech. To je zcela mimořádný a pro Německo nepochybně úžasný úspěch. To se mu nikdy v minulosti nepodařilo. Aleš Valenta je k analýze tohoto zvláštního vývoje povoláním autorem. Jeho výrok, že je v dnešním Německu stále rozvíjena „Schuldstolz“ (pýcha z viny), je nadměru výstižný.

Aleš Valenta mne před několika lety zaujal svými navýsost konzervativními texty, které jsem nacházel v různých internetových médiích. Když jsem ho osobně poznal, zaujal mne svou sečtělostí, svým nadhledem, ostrostí svého pohledu, svou neokázalou pracovitostí. Svou skromností, ale i svou neústupností. Strávil více než rok v našem Institutu – a pilně pracoval. Výsledkem toho je nejen aktuální kniha, ale i sborník jeho textů *Jeden rok konzervativní publicistiky* (IVK, publikace č. 33/2017) a řada článků. Aleš Valenta hledá hlubší ideové kořeny toho, co se dnes v Německu děje. Nezůstává na povrchu.

Je u nás v tomto ohledu naprostou výjimkou. České politické vědy (spíše „disciplíny“) dnešnímu Německu věnují jen malou pozornost. Texty, které produkují, jsou navíc výlučně popisné, nikoli analytické. Proto málo zajímavé. A už vůbec ne kritické ve smyslu přirozeného kritického myšlení badatele, který provádí hloubkové analytické soudy. A který není apologetem.

Proto naše oficiální „německologie“ zůstává na povrchu. A často v nedůstojném předklonu.

Jde nám o poválečné Německo (ne o nové a nové variace na téma Hitlerova Německa). Samozřejmě nám jde o pochopení válečného traumatu Německa, ale více nám jde o vývoj následný. Aleš Valenta přesvědčivě ukazuje, že je následný vývoj něco navíc, něco nového, něco specificky německého, což je velmi netriviální závěr. Většina pozorovatelů současného Německa toto specifické podceňuje. Stále znovu je třeba připomínat, že je Německo nejen kolébkou nacismu (i když ne Hitlera, který se narodil pár kilometrů za německými hranicemi), ale i Marxe; kolébkou, která si Marxe – jak potvrdily letošní oslavy v Trevíru – stále hýčká. Obojí je v Německu, byť přetransformovaně, obsaženo – i agresivní extrémně levicové hnutí ANTIFA je mimo Německo nepředstavitelné.

Stále znovu se přesvědčuji o tom, že podceňujeme roli církve a církví v Německu. Moji přátelé v Německu mi to pořád připomínají. Aleš Valenta o tom má v knize hezkou kapitolu s názvem „Církev bez Boha“, neboť ty dnešní německé se podle něj „stále více transformují v polosekulární charitativní spolky“. Moralizování a okázalé milosrdenství jsou toho produktem.

Aleš Valenta vidí klíč k pochopení současného Německa a jeho poválečného vývoje ve zlomu, který nastal v šedesátých letech, v éře tzv. kulturní revoluce. To byla nepochybně zásadní výhybka. Jakkoli jsem s ním dlouho polemizoval o vhodnosti slova „kulturní“, neboť se mi zdá, že šlo a jde o více než kulturu, pomalu se s ním smírám. Mám za to, že jde spíše o obecně civilizační než o úzce kulturní dimenzi. Tento poněkud matoucí termín se však stále více ujímá. Skoro není možné ho obcházet, i když ještě poměrně nedávno byl obrat kulturní revoluce pro naše generace spojen výlučně jen s Maovou Čínou.

I slovo neomarxismus, které někteří autoři ve spojitosti s Německem užívají, je sporné. Souhlasím s Darylem McCannem (Quadrant, červen, 2018), že více než o neomarxistickou revoluci jde v dnešním světě o revoluci „bohémskou“ (anglicky bohemian), v mé terminologii o revoluci levicových „kulturtrégrů“.

Aleš Valenta si rovněž všímá probíhající eroze německého konzervatismu. Základní problém vidí v transformaci CDU, která – zejména v dnešním merkelismu – provedla „úprk doleva“. Autor nám předvádí, že „v CDU došlo v éře Merkelové k tiché revoluci“. Posun doleva byl velmi výrazný a zcela evidentní. Vždy jsem říkal paní kancléřce, že mají v Německu dvě sociálnědemokratické strany, ale že jen jedna si to troufne přiznat. Posun k explicitní podpoře oné „bohémské“ revoluce je ještě větší. Se skutečným konzervatismem už nemá dnešní CDU nic společného.

S Německem jsme pevně provázáni, zejména ekonomicky. Nikdy v minulosti to tak silné nebylo. Pro nás je to – výlučně z ekonomického hlediska – v mnohém pozitivní, ale také v mnohém vysoce riskantní. Masivnímu ekonomickému příchodu Němců do naší ekonomiky jsme po listopadu 1989 ani nemohli (a mnozí ani nechtěli) bránit, protože jsme byli ekonomickými liberály, ale má to své vysoce problematické důsledky, nad kterými není možné zavírat oči.

A to ani nekomentuji Německo a masovou migraci, které se intenzivně věnujeme jinde. Německo je i v této věci v Evropě naprosto rozhodující zemí. V knize je tomu věnována významná kapitola.

Aleš Valenta napsal vynikající knihu, mnohým lidem bych ji předepsal jako povinnou literaturu, jako lék na jejich nemocné myšlení.

4. července 2018

K současné politické krizi v Německu*

Aleš Valenta

Letos uplynulo padesát let od západní kulturní revoluce. U nás zůstal západní rok 1968 z celkem pochopitelných důvodů ve stínu výročí srpnové okupace, ale jinak je zřejmé, že současná podoba českého státu, české společnosti a českého právního řádu je více poznamenána důsledky kulturní revoluce než důsledky sovětské okupace. V Evropě to byla především Francie a Spolková republika Německo, kde měla revolta intelektuálů a studentů nejdramatičtější průběh. Zatímco však v zemi galského kohouta měly protesty do jisté míry podobu pouličního happeningu znuděných studentů, v Německu to Rudi Dutschke a jeho kolegové, opírající se o neomarxistickou nauku Frankfurtské školy, mysleli smrtelně vážně, když označovali svobodný německý stát za fašistický. Že půjde záhy reprezentantům tohoto státu skutečně o život, si v roce 1968 ještě nedokázal nikdo představit, ale za pouhých pár měsíců propukl teror RAF, který si nakonec vyžádal více než třicet obětí.

Kulturní revoluce je fenomén, bez něhož naprosto nelze pochopit dnešní pochopit západní svět, resp. politickou krizi, do níž v posledních letech zabředá stále hlouběji. Kulturní revoluce s sebou přinesla ideologii totální rovnosti, boj za tzv. osvobození jednotlivce a menšin, multikulturalismus, frontál-

* Přednáška pronesená u příležitosti představení knihy „Německo: mýtus a realita“, Autoklub, Praha, 17. září 2018.

ní útok proti společenské autoritě a hierarchii, rodině, národu a historické tradici. Ve Spolkové republice se tyto principy začaly nejprve pomalu, později s přibývajícím razancí etablovat ve všech segmentech společnosti. Jejich společným jmenovatelem je levicově liberální progresivismus, k němuž se v Německu připojuje tzv. politika překonávání nacistické minulosti, která v posledních letech vyústila ve fatální krizi národní identity. Odtud vede přímá cesta k dlouhodobě nezvládnuté azylové politice a posléze migrační katastrofě roku 2015. V tomto roce odstartovala nejtěžší politická krize Spolkové republiky od studentských bouří roku 1968, resp. od tzv. německého podzimu v roce 1977, v němž se odehrála série teroristických útoků RAF.

Milníky této krize se staly vznik Alternativy pro Německo a její průnik do spolkového sněmu na podzim loňského roku, neobyčejně komplikovaná a dlouhá jednání o vzniku nové vlády a konečně nedávné události v Saské Kamenici. Toto vše je především důsledkem ultraliberální azylové politiky německých elit, které ve zřejmém rozporu s míněním většiny obyčejných Němců v posledních letech hlásají a realizují, byť s různými taktickými úskoky a manévry, politiku tzv. *bunte Vielfalt*, tedy co nejpestřejší společnosti. Její konečný cíl je evidentní: výměna původního německého bělošského obyvatelstva za směs co možná největšího množství národů a ras. Pokud k tomu dojde, završí se tak touhy západních osmašedesátníků, kteří se nikdy netajili svým povšechným odporem k tradičnímu Západu, jeho kultuře a národům.

Specifickým způsobem přispěl k debatě o charakteru politické krize v Německu ministr vnitra Horst Seehofer z bavorské Křesťansko-sociální unie svým nedávným výrokem, že migrace je „matkou všech problémů v Německu“. Jakkoli byl určen především voličům v Bavorsku, kde proběhnou zanedlouho volby do zemského sněmu, v nichž patrně CSU ztratí absolut-

ní většinu, znovu narušil vztahy ve vládní koalici, především mezi Seehoferem a Merkelovou. A mimoto vyostřil spor v celém stranickém kartelovém systému SRN, v jehož rámci zejména SPD a Zelení vytýkají CSU přebírání slovníku Alternativy pro Německo a celkově tzv. *Rechtsruck*, tedy posun doprava, což je v progresivistickém Německu smrtelný hřích.

Ale ať to již Seehofer myslel jakkoli, měl do značné míry pravdu. Nezvládnutá masová imigrace namnoze neintegrovatelných jedinců, především z islámských států, jak na to znovu poukázal Thilo Sarazzin ve své nové knize *Nepřátelské převzetí*, plodí či vyostřuje celou řadu negativních společenských jevů. Především ničí povšechnou soudržnost společnosti, opírající se o společně sdílenou tradici, kulturu, jazyk, zvyky a v neposlední řadě o stejnou barvu pleti. Zvyšuje násilnou kriminalitu a snižuje pocit bezpečí zejména u žen. Před často neřešitelné problémy staví učitele ve třídách, kde přibývá dětí se špatnou či žádnou němčinou, odlišnými kulturními návyky a podstatně menšími šancemi na dosažení vyššího vzdělání, resp. lepšího zaměstnání. Ve městech se vytvářejí enklávy s migrantskou většinou, často ovládané arabskými a muslimskými klany, do nichž se obávají vstoupit nejen lékaři a hasiči, ale namnoze i policisté. Početní růst menšin je vodou na mlýn progresivistické levici, která jejich existenci i problémy využívá k útokům na údajně rasistickou většinu a k utužování politické korektnosti, která vede k omezování svobody projevu a všestrannou preferencí migrantů z neevropských kulturních okruhů provokuje normální občany.

Nynější politická krize v SRN souvisí rovněž s některými typickými povahovými vlastnostmi Němců. Na některé nedávno v týdeníku Spiegel upozornil francouzský sociolog a znalec Německa *Emmanuel Todd*, když připomněl jako „něco velmi německého... *Rechthaberei, Masslosigkeit a Hybris*“, tj. tvrdohla-

vost, neznalost míry a domýšlivost. Všechny se naplno projevíly během migrační vlny z roku 2015 a v následujícím období zejména v jednání Merkelové, ale i celého jejího okolí a jejích početných stoupenců v ostatních politických stranách, médiích, akademickém a kulturním světě. Němečtí karteloví politici sice v letech 2015–2016 hrubým způsobem v otázce azylu a kontroly hranic pošlapali německé ústavní právo, to jim ale nebrání, aby s těžko uvěřitelnou arogancí nadále poučovali svět, jak má vypadat právní stát a morální politika. Merkelová tuto německou *hybris* v plné nahotě předvedla letos v červnu, když v projevu v Berlíně uvedla, že pro odsun Němců ze střední a východní Evropy „neexistovalo ani morální, ani politické ospravedlnění“.

I když se německý politický establishment ocitá pod rostoucím tlakem znepokojené veřejnosti zejména ve východních spolkových zemích, je zřejmé, že politická efektivita systému je stále na velmi vysoké úrovni. Ukázalo se to znovu při nedávných událostech v Saské Kamenici, kdy sice policie neměla vždy situaci plně pod kontrolou, ale jinak došlo k okamžité masivní mobilizaci celého mohutného společensko-politického soukolí, o které se vládnoucí elity opírají. Média, až na několik málo výjimek plně v režii progresivistů, uplatnila jako vždy širokou škálu manipulativních technik od předstíraného pochopení pro *besorgte Bürger* (ironické označení občanů, kteří odmítají migrační politiku vlády), až po brutální lži typu *pogrom na migranty!* Zároveň zazněl jednotný hněvivý chór kartelových politiků od CDU až po Levici (die Linke), odsuzující demonstranty paušálně jako pravicové extrémisty a *nazis*. Aktivizovala se Antifa a široká progresivní kulturní fronta (hudebníci, divadelníci), která promptně uspořádala v Saské Kamenici „antifašistický“ koncert. Pohyb nastal i v příslušných strukturách Centrály pro politické vzdělávání, která vyslala do médií

experty, aby občanům vysvětlili, jakou hrozbou pro německou demokracii jsou pravicoví demonstranti a především Alternativa pro Německo.

Ať již bude v důsledku kamenických událostí AfD postavena pod dohled Úřadu pro ochranu ústavy (tedy vnitřní rozvědky) a bude postupně zlikvidována, anebo se režim tohoto riskantního kroku přece jen zalekne, zdá se jisté, že vzhledem k pokračující imigraci bude společenské napětí především na východě země nadále stoupat. Přitom budou zřejmě stále zřetelněji vystupovat na povrch specifické rysy německého politického života, které nebyly v klidnějších dobách Spolkové republiky tak nápadné. U některých z nich bych se nyní rád krátce zastavil.

Kdo se někdy hlouběji zajímal o politiku v SRN, dříve či později narazil na pojem *Kampf gegen Rechts*, boj proti pravici, který se stal v Německu zhruba v posledním čtvrtstoletí téměř institucionální celonárodní záležitostí. Již dávno před vznikem Alternativy pro Německo ho za svou svatou povinnost považovaly všechny parlamentní strany včetně CDU/CSU, přičemž unijní strany se důsledně vymezovaly jako strany středu a nanejvýš občas stydlivě připomněly cosi ze svých mizejících konzervativních hodnot. Samozřejmostí byl boj proti pravici na úřadech a soudech, ve školách, odborech a církvích, ale namnoze i v nejruznějších spolcích a dobrovolných organizacích. Jeho počátky sahají do sedmdesátých let, kdy pravice a konzervativci prohráli boj o média a univerzity, které ovládli osmašedesátníci a vnesli do nich neomarxistického ducha nikdy nekončícího boje za pokrok a za všeobecnou rovnost. Ostrakizace pravice byla završena v roce 1986 v tzv. sporu historiků, kdy levice ovládla interpretaci moderních německých dějin, a to ve výrazně antiněmeckém smyslu. Boj proti pravici, který lze srovnat s neustávajícím zápasem komunistických stran socialistických států proti tzv. západnímu imperialismu, znamenal a znamená

zároveň útok proti politické svobodě. V jeho rámci se zformoval levicový názorový a myšlenkový koridor, z něž vykročit směrem doprava se stalo politickým přestupkem a dnes zavání obviněním z nacismu, příp. dokonce antisemitismu. V současnosti je takto ostrakizován zejména ten, kdo se odmítá smířit s multikulturním přetvářením Německa a přeje si zachovat německou podstatu země. Někteří poslanci a členové Alternativy pro Německo se dostali de facto do pozice disidentů, kteří se občas mohou po své vlastní zemi pohybovat jen s policejní ochranou, aby nebyli napadeni fanatickými levičáky z řad Antify.

Spolupředseda poslanecké frakce AfD ve spolkovém sněmu Alexander Gauland byl letos v květnu doslova vyháněn z Frankfurtu nad Mohanem, když se mu na paty pověsila místní zelená funkcionářka a hystericky na něj ječela, ať odejde, protože v tomto městě není místo pro „nacisty“. Každé shromáždění strany je provázeno mobilizací Antify, která pravidelně vyhrožuje násilím; před červnovou schůzí AfD v Berlíně vyzvala své stoupence, aby akci sabotovali „všemi nutnými prostředky“. Svaz německých spisovatelů zvažuje, že členy Alternativy vyloučí ze svých řad. Některé fotbalové kluby Bundesligy je odmítají mezi svými fanoušky. To je jen několik příkladů z mnoha, které ukazují, kam vede tzv. boj proti pravici: k likvidaci svobodné politické soutěže. A k pronásledování politických odpůrců. Ale toto pronásledování a vytěsňování (*Ausgrenzung*) členů a příznivců AfD německá média nezajímá; o to více se však starají o skutečný či domnělý útisk migrantů.

Předpokladem širokého záběru *boje proti pravici* se stala všeobecná ideologizace a politizace země, jejímž motorem byla zprvu poválečná denacifikace a poté mj. aktivity Spolkové centrály pro politické vzdělání, jimž věnuji ve své knize samostatnou kapitolu. Předpoklady dnešního *Durchpolitisierung*, tedy skoro

totální politizace německé společnosti, by ale bylo možno hledat mnohem hlouběji v německé historii, např. u Hegela a jeho žáků, k nimž patřil zprvu i mladý Marx. Mladohegelovci, jak napsal historik Golo Mann, interpretovali hegelovskou dualitu skutečného a rozumného tak, že skutečnost, která podle jejich názoru nebyla *rozumná*, měla být rozumnou udělána, což bylo možné pouze prostřednictvím náležitě pochopené politické práce; jinak řečeno, na konci pravé filosofie musí být politika. Nebyl to tedy zdaleka jen Marx, který chápal filosofii jako nástroj ke změně společnosti. Na tuto tradici ve dvacátém století navázala Frankfurtská škola, která ideově připravila levicový obrat šedesátých let. Její dnešní vrcholný představitel Axel Honneth již nepovažuje za potřebné se zabývat individuální svobodou, která je pro dnešního pokrokového západního intelektuála překonanou teorií, ale výhradně tzv. sociální svobodou.

Ideologické chápání společenské reality černobílou optikou „dobro x zlo“ má své kořeny rovněž v roce 1968. Tehdejší zpo- vykaní revoluční studenti, fanoušci Mao-Cetunga a Che Guevary, pojímali veškeré problémy a debaty ideologicky; jeden z kriticky smýšlejících pamětníků použil v této souvislosti pojem „hysterizace diskuse“. Náznorným příkladem tohoto typicky marxistického, totalitního přístupu se stala proslulá televizní diskuse mezi feministkou Alicí Schwarzeovou a zastánkyní standardní rodiny Esther Vilarovou z roku 1975. Spolkovou republikou tehdy otfásaly protesty levice a ženského hnutí proti přetrvávající kriminalizaci potratu. Schwarzeová vmetla své odpůrkyni do tváře: jste nejen sexistka, ale i fašistka! Místo aby ji toto drastické zneužití hitlerovskými zločiny těžce zatíženého pojmu „fašismus“ zdiskreditovalo, stala se přes noc v Německu hvězdou boje za ženská práva.

Ideologizace Spolkové republiky je do značné míry dílem tzv. politického vzdělávání, které je ve Spolkové republice

pojímáno jako komplexní celospolečenský úkol. Je součástí školní výuky od základních škol, kde se děti učí o pokrokové levici a nebezpečné pravici. Do politického vzdělávání se intenzivně zapojují spolková i zemská ministerstva – např. spolkové ministerstvo školství produkuje výchovné programy, jako je např. *Síť pro demokracii a odvahu*, ve kterých jde většinou o politickou indoktrinaci namířenou proti pravici, tj. dnes proti Alternativě pro Německo. Jedním z posledních výbojů na tomto poli je iniciativa ministryně pro rodinu, jež chce bojovat proti antisemitismu a rasismu na školách pomocí tzv. *Respect-Coaches*, samozřejmě jmenovaných z řad migrantů...

Politická indoktrinace se ale nezastavuje ani před ekonomickou sférou, jak jsme to znali z dob socialismu. Německý rozhlas přinesl v průběhu demonstrací v Saské Kamenici obsáhlý rozhovor s obchodní ředitelkou saské firmy NOMOS vyrábějící hodinky, jejíž obchody jsou prý ohroženy. Denně prý přicházejí e-maily od zákazníků, kteří chtějí vědět, zda snad „nějaký nacista nesešroubovával jejich hodinky“. Proto firma ve spolupráci se spolkem *Open Saxony* zahájila politické školení zaměstnanců, s nimiž jsou ale vedeny také individuální pohovory. Hlavním cílem je, aby se podnik jasně distancoval od Alternativy pro Německo. Pokud tedy dosud někdo pochybuje, že v dnešním Německu jsou lidé propouštění z práce pro své politické přesvědčení, zde je odpověď. Je zřejmé, že firma NOMOS (a nebude zdaleka jediná) by člena AfD ve svých řadách netrpěla.

Dalším specifickým prvkem německé politiky je upřednostňování morální či moralizující politiky. Klasik německé a světové sociologie Max Weber ve své známé přednášce *Politika jako povolání* rozlišil *Verantwortungsethik*, tedy etiku odpovědnosti, která přihlíží k důsledkům svým činů, a *Gesinnungsethik*, etiku smýšlení či mínění, která se o následky nestará. Tento druhý

typ jsme mohli v přímo čítankové podobě sledovat na podzim 2015 za německé migrační krize. Existuje řada dokladů o tom, že Němci tíhnou dlouhodobě k nahrazování politiky morálkou. Sociolog Ralf Dahrendorf ve své fundamentální studii o německé společnosti a politice z roku 1965 upozornil na silný morální akcent v poválečné politice sociální demokracie. SPD byla přesvědčena, že svobodu je nutno doplnit spravedlností, demokracii socialismem a svobodomyšlnost morálkou.

Podle Dahrendorfa se jedná o nebezpečný přístup, protože komu nestačí svoboda, snadno podlehne pokušení předepisovat lidem, co mají dělat. V každé morální politice je „přítomen prvek poručníkování... Moralizující politice stále hrozí, že upadne do autoritářství, jedny učiní strážci morálky druhých a pravdu bude nazírat jako privilegium nemnohých. To je cesta k dogmatizaci omylu, která může zablokovat naději na dosažení alternativy...“ Tato slova přesně vystihují současný stav německé politiky, v níž se elity prohlásily za majitele pravdy, stále bezostyšněji komandují společnost a od rána do večera ujišťují voliče, že k jejich systému neexistuje alternativa. A kdo by o tom snad pochyboval, je jako nepřítel demokracie a potenciální nacist zralý pro dohled Úřadu pro ochranu ústavy.

Německý filozof Alexander Grau publikoval před nedávnem knihu s názvem *Hypermorálka*. Morálka získala v západních společnostech monopolní postavení, zatímco jinak založené racionální úvahy jsou diskreditovány. Příčiny spatřuje Grau historicky v sekularizaci a individualizaci, jakož i ve vzniku masové společnosti a masových médií. Moralizace fakticky všech otázek vede k emocionalizaci a úpadku rozumového přístupu. Především ale poskytuje výhodnou výchozí pozici v diskusi, s níž lze jakékoli protiargumenty v zárodku zadusit. Morálka se stala náboženstvím dnešního člověka. Grau sice píše obec-

ně o Západu, ale není náhoda, že taková kniha vznikla právě v Německu. Pokud tedy Západ upadl do osidel hypermorálky, pak Německo se vznáší na křídlech ultrahypermorálky.

Příkladem německého moralizátorského furoru par excellence budiž Freiburg, dvoustetisícové město v Bádensku-Württembersku, které se od roku 2002, kdy vládu na radnici převzali Zelení, stalo jakousi enklávou Dobra. Mimořádný počet *Gutmenschen* („dobrolidí“) byl dán velkou místní univerzitou, protože pokrokoví studenti namnoze určovali ducha města. S ohledem na městský projekt *Genderový rámec II* si Freiburg oblíbily zvláště studentky. V roce 2015 město s nadšením přijalo 3200 tzv. uprchlíků, o které se stará 2000 dobrovolníků, což je nejvyšší poměr v Německu. Freiburská čtvrť Vauban se změnila v jakousi ekoutopii, kde se jezdilo na kolech, kde fungoval tzv. integrativní hotel a kde migranti nemuseli nikde za nic platit. U vstupu do čtvrti stálo: „My jsme ti dobří.“ Jedinou skvrnou na kráse Freiburgu byla skutečnost, že zde před válkou i po ní působil filozof Martin Heidegger, který se zapletl s nacisty, město po něm nicméně v roce 1981 pojmenovalo jednu ulici jako „Cestu Martina Heideggera“. Zvláštní komise pro politicko-korektní perlustraci všech místních názvů samozřejmě doporučila její přejmenování.

Freiburská idyla, složená z lásky, dobra, pokroku a – mnohaletého zametání problémů pod koberec –, skončila v říjnu 2016 vraždou Marie Ladenburgerové, kterou nejprve znásilnil, a pak zavraždil afghánský migrant, který přišel do Německa koncem roku 2015. Tato další oběť merkelovské migrační politiky otrásla městem i celou zemí. Vražda protrhla hráz, za kterou vládoucí *Gutmenschen* ve Freiburgu léta skrývali špatné zprávy. Vyšlo např. najevo, že Freiburg již dlouho patří v Bádensku-Württembersku k nejhorsším městům ve statistice zločinnosti. Po vraždě došlo k protestům, ale jejich rozsah a charakter se

nedá srovnávat s tím, co se stalo v Saské Kamenici. Důvěru části voličů nicméně Zelení přece jen ztratili, jak ukázaly výsledky komunálních voleb ve Freiburgu, z nichž vyšel letos jako starosta nezávislý kandidát.

V případě některých jiných zločinů, kterých se dopustili migranti, byla situace o to horší, že šlo o osoby, které už měly být dávno vypovězeny ze země. Azylové a přistěhovalecké právo, jemuž chci rovněž věnovat několik poznámek, je ale tak komplikované a azylová praxe natolik ovládaná *Gutmenschen*, že někoho dostat z Německa je téměř nemožné. Rodina Iráčana Aliho, který ve Wiesbadenu zavraždil 14letou Němku, podala na příslušném Úřadu pro migraci a uprchlíky žádost o azyl v září 2016 – více než rok po svém příchodu do Německa. V prosinci byla žádost zamítnuta. Migranti se proto odebrali k advokátovi, který podal stížnost proti rozhodnutí úřadu u správního soudu s tím, že později doloží další odůvodnění. Nedoložil nic, soud ho neurgoval, takže irácká rodina klidně další rok a půl žila v Německu pobírajíc sociální dávky. Teprve když se Ali dopustil vraždy, urychleně odletěli do Iráku, kde vraha zakrátko ve spolupráci s místními úřady dopadla speciální jednotka německé policie.

Uvedený příklad je zřejmě běžnou praxí na přetížených migračních úřadech a soudech. Anebo je to ještě horší, jako na migračním úřadě v Brémách, kde místní úředníci a advokáti dlouhodobě dílem za peníze, dílem z přesvědčení, udělovali migrantům azyl, aby tak podpořili co nejrychlejší výměnu obyvatelstva v Německu. Tento proces probíhá nejrychleji v Berlíně, kde jsou již celé čtvrti – např. sever městské části Neukölln v rukou orientálních přistěhovalců. Na portálu *Osa dobra* popsal nedávno fatální proměnu jiné berlínské čtvrti jistý Detlef Rogge. Dochází zde ke zjevné „orientalizaci veřejného prostoru“, kvůli níž se většina jeho přátel již dávno

odstěhovala. Zbývající Němci pozorují, jak jim před očima mizí fundus jejich kulturní a národní existence, jak na ulicích přibývá tureckých a arabských názvů a mezi mládeží se etabluje specifický žargon ghetta. Kdo se proti tomu veřejně ozve, je fanatiky multikulturalismu okamžitě denuncován jako pravičák nebo nazi, což je velmi nebezpečné, protože Berlín je – „Nazifrei“. Rudo-rudo-zelená vláda Berlína, tedy koalice SPD, Levice a Zelených, kterou v progresivistickém fanatismu může těžko někdo překonat, tento vývoj všemožně podporuje. Detlef Rogge ve svém zamyšlení dochází k závěru, že „rychleji a radikálněji se obyvatelstvo nějakého území dosud měnilo jen v důsledku války“.

Orientalizace a islamizace Německa se začíná projevat i v politických stranách a vládních strukturách, kde působí řada islámských politiků a pověřenců. Poslankyně Veronika Bellmannová nedávno sice prohlásila, že do CDU muslimové nepatří, ale s tímto názorem je v jasné menšině. Jestliže islám patří do Německa, patří i do Křesťansko-demokratické unie, v níž se za Merkelové slovo „křesťanský“ stalo prázdnou slupkou. V Hamburku CDU nominovala muslimku za kandidáta na úřad starostky, tj. hlavy tohoto městského státu.

Nejotevřenější muslimům je ale dlouhodobě SPD, což souvisí s tím, že asi polovina Turků volí tuto stranu; mnoho jiných voličů jí ostatně už nezbývá. Významnou tvář tureckého Německa se v poslední době stala Ferda Ataman, která nedávno prohlásila, že slovo vlast (Heimat) čpí nacismem; podotýkám, že spolkové ministerstvo vnitra je od loňska mj. také ministerstvem „pro vlast“. Merkelové to ovšem nebránilo v tom, aby s touto dámou nezasedla letos v předsednictvu každoročního režimního rituálu jménem Integrační summit.

Třebaže dlouhodobě přes polovinu Němců vyjadřuje obavy z islamizace země a její kultury a bezmála stovka poslanců AfD

pranýřuje již skoro rok v Bundestagu sebevražednou migrační politiku vlády, šance na změnu je velmi malá. Liberální elity jsou opevněny ve svých zákopech, mají v rukách veškerou moc a svou politiku zjevně měnit nehodlají. Ohlas na poslední Sarrazinovu knihu *Nepřátelské převzetí*, varující před islámem, je toho dokladem. Ale i kdyby se němečtí politici přece jen odhodlali k obratu, narazí na patrně nepřekonatelnou překážku v podobě judikatury ústavního soudu. Právní teoretik Josef Isensee upozornil, jak se čl. 1 německé ústavy o nedotknutelnosti lidské důstojnosti postupně stává nástrojem k nastolování stále nových sociálních práv včetně práv azylantů. Jeden z prvních výnosů ústavního soudu v této souvislosti zněl, že cizincům na německé půdě náleží existenční minimum ve stejné míře jako domácím obyvatelům. Ani statut pobytu, ani krátká pobytová perspektiva neopravňují ke krácení nároku. Z toho plyne, že politický nástroj k omezení migrace v podobě snížení dávek je definitivně vyřazen ze hry. Podle ústavního soudu nelze „lidskou důstojnost... z migračněpolitických důvodů relativizovat“. Komentář Isenseeho: to je vítací karta *Willkommenskultur*, stejně jako její kreditní karta. Nejde totiž jen o výši dávek. Při extenzivní aplikaci čl. 1 ústavy o lidské důstojnosti se podle Isenseeho otevírají neomezené možnosti k rušení právních překážek příchodu migrantů, k rozšíření stávajících předpokladů azylového práva a zamezení jeho redukce. Tak daleko zatím věci nedošly, takže vláda ještě může rozhodnout např. o kvótě pro rodinné příslušníky azylantů. Nicméně vysoce abstraktní, v podstatě neuchopitelný, ale právě proto na cokoli vztažitelný pojem „důstojnost“, který si levicově liberální elity – v nápadném protikladu k pojmu „svoboda“ – tak oblíbily, čeká v záloze, aby byl případně použit k dalšímu zabetonování již tak skoro neřešitelného přistěhovaleckého problému Spolkové republiky. *Fiat dignitas, pereat populus*, nechť zhyne národ, jen když bude důstojnost...

Závěrem několik poznámek o dvou v současnosti nejdůležitějších politických stranách ve Spolkové republice. CDU si ve střednědobém horizontu udrží převahu, protože žádná další strana patrně nepřekročí 20 % hlasů. Uvnitř CDU neexistuje pro Merkelovou konkurence; jediný kvaziopozičník Jens Spahn byl spolehlivě zpacifikován na postu ministra zdravotnictví. Merkelová je zjevně odhodlána podřídít CDU dlouhodobě ženské nadvládě; za svou korunní princeznu si vybrala bývalou sárskou premiérku Kramp-Karrenbauerovou, která má zjevně z tohoto postu – jako kdysi sama Merkelová – přejít na post předsedkyně. Feminismus se stal de facto oficiální strategií strany. V CDU se mezitím připravuje další levicový průlom, a to spojenectví s postkomunistickou Levicí, jež bylo zatím oficiálně nepřijatelné. Ale protože ve trojích zemských volbách na východě Německa v příštím roce dopadnou Zelení a SPD špatně a koalice s Alternativou pro Německo je vyloučená, nezbude zřejmě CDU nic jiného. Z programového hlediska to není problém, protože CDU už dávno levicovou stranou je.

Alternativa pro Německo pozvolna posiluje, ale 20 % v rámci Spolku těžko překročí. Její pravděpodobný úspěch ve volbách v Sasku, Durynsku a Braniborsku v příštím roce je už nyní noční můrou pro vládnoucí elity; v Sasku možná porazí CDU, podobně jako v loňských spolkových volbách. Všude ale bude stát proti sjednocenému bloku kartelových stran, jak to ostatně znovu zažila při nedávné generální debatě v Bundestagu. Agresivita zejména ze strany SPD, jmenovitě jedné z nejhorších kreatur v německé politice Martina Schulze, dostoupila takové míry, že poslancům AfD nezbylo, než se dál nevystavovat urážkám a odejít ze sálu. Právě slábnoucí SPD také nejvíce tlačí na podrobení Alternativy dohledu rozvědky, což je ve Spolkové republice osvědčený prostředek k likvidaci pravicové opozice. V některých zemích byly v tom-

to směru již dílčí kroky provedeny. Ale nechat sledovat AfD jako celek by byl z hlediska režimu nesmírně riskantní krok, protože ve všech předchozích případech šlo o strany, které byly zastoupeny pouze v zemských sněmech a jejichž voličská podpora nebyla ani poloviční.

Alternativa pro Německo stojí na rozcestí. Roste její podpora, ale i tlak ze strany establishmentu. Jakákoli naděje, že by se v některé zemi mohla dostat do vlády, se zatím rovná nule, protože nemá koaličního partnera. Spolupředseda strany Alexander Gauland v nedávném rozhovoru pro FAZ vyzval k „mírové revoluci“ proti vládnoucímu systému. Zlomit moc tohoto systému ale patrně není možné bez reinterpretace moderních dějin, resp. bez prosazení myšlenky, že Němci se mohou a mají stát, při vši stálé pietě a pokoře vůči zločinům nacismu, normálním evropským národem, *Volk*. To je ale vysoce choulostivá záležitost. Když k něčemu podobnému v lednu 2017 vyzval představitel národně konzervativního křídla Björn Höcke, přivolał na svou hlavu nejen hromy a blesky celého establishmentu, ale i kárné řízení ve vlastní straně. V současné době by podobný projev vysokého funkcionáře AfD patrně spustil proces, který by skončil dohledem rozvědky.

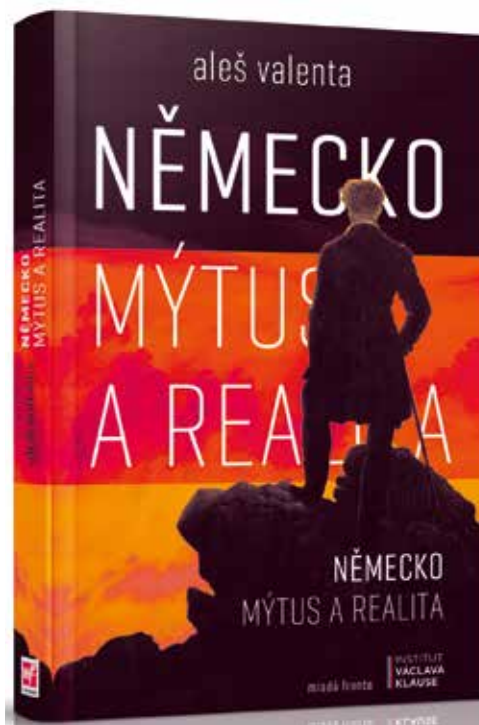
Dosavadní existence AfD je obrovským úspěchem. Od vzniku v roce 2013 uplynuly pouhé čtyři roky k zisku skoro 13 % hlasů v loňských parlamentních volbách. To je mnohem úspěšnější start než u Zelených v osmdesátých letech. Nicméně ze středně- a dlouhodobého hlediska nejsou pro Alternativu karty rozdány dobře. Vnesla sice do sterilního prostředí zmrtnělé německé politiky tolik žádoucí politický konflikt, což jí spolu s kritikou migrace zajistilo přízeň více než desetiny voličů, ale většinově Němci zřejmě stále touží po jednotě a svornosti, kteréžto hodnoty si promítají do CDU a osoby A. Merkelové. Výše připomenutý Ralf Dahrendorf už krátce po skončení Adenau-

rovy éry diagnostikoval u Němců averzi ke konfliktu. Úkolem institucí v Německu není dle jeho pozorování zakotvit svobodu akceptovaného konfliktu, ale hledat autoritativní odborníky na pravdu. V návaznosti na příkrý úsudek o nedospělosti Němců, vyslovený koncem 18. století filozofem Immanuelem Kantem, Dahrendorf tvrdí, že německý národ nedospěl ani za Německého císařství, ani za Výmarské republiky. Důsledkem je právě snaha vyhybat se střetům, s čímž koresponduje již v 60. letech průzkumy veřejného mínění doložená voličská preference velké koalice CDU/CSU a SPD. V této souvislosti dospěl Dahrendorf k dalším dvěma nesmírně cenným postřehům, které se v plné míře začaly naplňovat až mnohem později: zaprvé táž averze vůči konfliktu souvisí s přehnanou vírou v právní stát jakožto instituci stojící vně střetu zájmů, a zadruhé z téhož důvodu se formuje kartel elit, jenž představuje tichou dohodu o rozdělení sociálního vlivu ve společnosti a zrušení konkuruující různosti názorů.

Dnešní stranický kartel sice utrpěl rychlým vzestupem Alternativy pro Německo šok, ale již se z něj evidentně vzpamatoval a přechází do protiútoků. Zatím si může být jist většinou loajalitou obyvatelstva západních spolkových zemí. Je pravděpodobné, že kdesi v ústraní probíhají tajná jednání kartelových stran ohledně postupu proti AfD. Jako součást přípravy k likvidaci nevíтанé konkurence lze hodnotit i snahy vytlačit z vedení Úřadu pro ochranu ústavy Hanse-Georga Maaßena, který se během událostí v Saské Kamenici ukázal jako ne zcela spolehlivý. Jisté je však jedno: pokud vládnoucí elity skutečně použijí vůči AfD administrativní prostředky, ať již v podobě dohledu rozvědky nebo dokonce zákazu činnosti Ústavním soudem, bude to znamenat zatím nejtěžší políček demokracii ve Spolkové republice.

17. září 2018

KNIŽNÍ NOVINKA

Aleš Valenta

Německo: mýtus a realita

Klíčem k pochopení německé politiky je její konsensuální charakter, podmíněný permanentním úsilím o překonávání dědictví nacionálního socialismu. Od 70. let však princip konsensu, na který jsou Němci patřičně hrdí a jenž přinesl v minulosti zemi záviděníhodnou stabilitu, začal degenerovat v úzce vymezený názorový koridor a „boj proti pravici“. V éře Merkelové dosáhl tento vývoj stavu, v němž je omezována politická soutěž a ohrožena podstata německé demokracie. Autor přináší zevrubnou analýzu krizových jevů, jako jsou levicové zglajšaltování médií, agresivní feminismus, masivní ideologizace veřejného života či adorace masové ilegální migrace. Na četných příkladech demonstruje, jak se politická situace v dnešní SRN začíná podobat komunistickým režimům v jejich pozdní fázi.

Publikace **Německo: mýtus a realita** Aleše Valenty vyšla ve vydavatelství Mladá fronta. Objednávky na www.kniha.cz

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 25. 10. 2018